

Obama, el gran seductor

Malgrat alguns no fossin capaços d'entendre-ho ni de valorar-ho en el seu moment, allò que convertí, el 20 de gener del 2009, la presa de possessió de Barack Obama com a president dels Estats Units en un esdeveniment històric irrepètible no fou el color de la seva pell, tot i la destacadíssima simbologia que aquest fet comportava, sinó el missatge de canvi –“Yes, we can”– i d'esperança –“I hope”– que implicava. Tant els seus magnífics missatges com la seva manera de comportar-se el presentaven com a paradigma del canvi –del canvi necessari. Més concretament, de la renovació. De deixar enrere per sempre més tot el que George Bush i el seu govern havien representat.

El jove i carismàtic Obama oferia, davant de la intransigència, l'unilateralisme i l'integrisme del seu predecessor, la promesa d'un nou començament. I ho feia amb promeses engrescadores, imaginatives i innovadores que no tan sols s'adreçaven als seus compatriotes, sinó als habitants de tot el planeta. Seguint un model de conducta que l'aparellava amb John Fitzgerald Kennedy i el seu cèlebre “*Ich bin ein Berliner!*” (“Jo sóc berlinés!”), però, sobretot, amb Martin Luther King Jr i el seu encara més cèlebre “*I've been to the mountaintop*” (“He arribat al cim de la muntanya”).

Les atractives i captivadores promeses del senador d'Illinois foren recollides àvidament, com llavor beneïda per l'assedegada població de mig món, quan convertien la imatge d'un imperi –econòmic, però sobretot militar– prepotent, intransigent i egoista, únicament guiat i preocupat pels seus propis interessos, en una mena de Germà Gran que estenia les seves mans generosament esbatanades a tots aquells que les volguessin acollir. Oferint-les fins i tot –segons el seu missatge d'investidura– als seus enemics, sempre i quan estiguessin “*disposats a descloure el puny*”.

En aquest sentit, el discurs que pronuncià a Iowa, quan encara era precandidat, no podia ésser més emblemàtic i atraient: “*En comptes de la por, escollim l'esperança. La unitat, en comptes de la divisió, i també escollim enviar un poderós missatge: el canvi està arribant als Estats Units. (...) L'esperança és (...) la creença que el nostre destí (...) serà escrit (...) per tots els homes i dones que no es conformen amb el món tal com és, sinó que tenen el valor de refer-lo tal com hauria d'ésser.*”

Sens dubte, el que seduï una gran part de la població mundial i féu renéixer la seva tan maltractada esperança, a banda de les seves grans promeses (abandonament de la guerra a l'Irak, tancament del centre de seguretat –per definir-lo d'alguna manera...– de Guantánamo, reforma sanitària, reducció de la despesa armamentística...), fou principalment la seva voluntat de liderar un nou model de fer política, a nivell global, basat en el respecte de la democràcia i els drets humans.

Després de gairebé dos anys i mig de la seva presidència, d'haver estat testimonis de tantes promeses incomplertes, i d'haver sabut en quines desafortunades –per ésser suau – circumstàncies es produí la maniobra militar que acabà amb la vida del bàrbar Ossama Bin Laden, potser seria arribada l'hora de demanar-nos si Barack Obama, més que no pas seduir-nos, el que va fer fou enlluernar-nos?

dijous, 5 de maig del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

